

Frivilligt foreningsarbejde - en win-win-win situation :-)

I EN ALDER af 8 år blev jeg opfordret af mine forældre til at gå til judo i Helsingørshallen. Jeg mødte op til sæsonstart - og der skulle gå 12 år, før jeg forlod klubben igen. Det var ikke, fordi jeg blev taget til fange. Det var, fordi foreningen blev en stor del af mit liv. Set i bakspejlet var den del af en dannelsesrejse, som jeg først efter mange år indså var en vigtig del af mig, og samtidig indså jeg, hvor vigtig foreningslivets rolle i samfundet er.

Pointen i denne klumme er at opfordre flest muligt til at tage del i det tag-selv-bord af muligheder, som foreningslivet tilbyder. Frivilligt foreningsarbejde kan være alt fra at vaske sure "underdrenge", sidde i kampsekretariatet og trykke start og stop og til at stå i spidsen for en strategisk udvikling i en forening. Man vælger ofte selv ambitionsniveau - og tilsvarende udbytte. Lad os lige hoppe tilbage i judoklubben. Til 1976, hvor lille Franz står på måtten i en hvid judogi klar til at træde ind i kampsportens

verden.

Efter en tid gik jeg til graduering, og stolt modtog jeg det gule bælte, senere blev bæltet opgraderet til orange, og en dag fik jeg ansvaret for at tage opvarmningen. Det var et uventet skulderklap. Tiden gik, og en dag var jeg pludselig hjælpetræner. Og da træneren en dag var syg, var det naturligt at tage den rolle som næste skridt på vejen.

Efter en del år og bæltetarver blev jeg opfordret til at tage del i bestyrelsesarbejdet, og jeg sluttede som næstformand. Jeg havde investeret tid og kræfter og gjort en forskel for en del mennesker. Mit udbytte var til gengæld gode venner, sportslig udvikling og, hvad der tog mig tid at forstå - også en voldsom personlig udvikling.

Jeg stammede lidt i min folkeskoletid, og som en sideeffekt var det for eksempel temmeligt ufedt at skulle tale foran en forsamling.

Men i forbindelse med foreningslivet var der en platform, hvor det kom mere naturligt at skulle være "på". Jeg

skulle byde velkommen til træning, instruere og afslutte træningen. Dette trænede jeg igen og igen, og langsomt blev en svag side vendt til en stærk side, og jeg kunne stå frem og frit fra leveren kommunikere med og til en forsamling.

Jeg synes, at der skal være balance mellem at modtage og at give. Uanset, om det er et venskab, et foreningsmedlemskab eller på en arbejdsplads m.v. Efter judotiden startede jeg Helsingør Floorball Team og var formand i 17 år. Det er uendelig meget fritid, der er gået med det. Til gengæld har det også budt på en perlerække af lærerige oplevelser for mig og en lang række helsingoranere gennem årene. Jeg har erkendt, at der har - og fortsat er - masser af synergi mellem mit ulønnede arbejde på den ene side og så mit lønnede arbejde med HR, kommunikation og markedsføring på den anden side. Hvad jeg lærte i Helsingørshallen, fungerer fint i en erhvervsmæssig kontekst og vice versa. Det er en god cocktail.

Som jeg ser det, er frivilligt foreningsarbejde en win-win-win situation: Der er noget i det for dig i form af

kompetenceudvikling (og måske anerkendelse - eller skæld ud fra sure forældre), noget for medlemmerne - og noget for samfundet i form af kulturskabelse og sundhedsfremme.

Personligt spændte jeg buen til bristepunktet tidligere på efteråret, hvor jeg havde sat mig for at lave en floorballturnering på værftet. En ide, fulgt af en god mavefornemmelse tog form. Målet var 200 helsingoranere i bevægelse i slutningen af september med høj puls og i højt humør. Det lærte jeg en masse projektledelse af, mennesker kom i bevægelse, og i fællesskab fik vi skabt noget unikt og sundhedsfremmende. Det havde ikke set dagens lys, hvis jeg i stedet havde valgt at ligge i sofaen og "binge" serier på Netflix i stedet for.

"Tordenskjolds soldater" kan bruge en støtte som dig, og er du kommet så langt i dagens klumme, så er du enten allerede foreningsaktiv - eller også bør du være det! Lad os i fællesskab slutte på toppen med gode gamle Gandhi og blot opfordre til at "være den forskel du har lyst til at se i verden..." :-)

Som jeg ser det

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter

Anette Lauritsen
Michael Lagoni
Camilla Lysgaard
Ulrich Koch Borrits
Casper Skovgaard
Jens Frimann Hansen
Dorthe Carlsen
Michael Randropp
Kamilla Sevel
Konstantyner
Rolf Lund
Tino Jønsson
Allan Jørgensen
Carsten Bo Jensen
Joy Christensen
Andreas Mayerhofer
Claus Nissen
Jesper Lyngsøe
Christensen
Henrik Lieberkind
Janus Kyhl
Louise Manstrup
Mikael Fock
Franz Veisig
Josephine Vedel
Thomas Horn
Lars Michael Nielsen

Franz Veisig arbejder med HR og marketing. Født og opvokset i Helsingør. I sin fritid er han aktiv i Helsingør Floorball Team og entusiastisk fotograf.

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter. Du kan læse tidligere udgaver på www.helsingordagblad.dk